

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/117/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1614010052
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1614010052.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci obžalovaného U. F., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a iné, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo 16.06.2014 sp. zn. 2T/11/2014, na verejnom zasadnutí konanom 16. decembra 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom úhrnnom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému U. F., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom F. L., P. XXX/XX, na slobode,

u k l a d á

podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

V ostatných výrokoch zostáva napadnutý rozsudok nedotknutý.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 16.06.2014 sp. zn. 2T/11/2014 bol obžalovaný U. F. uznaný za vinného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 18.05.2013 v čase okolo 01.00 hod. po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov, viedol osobné motorové vozidlo zn. Ford Mondeo, ev. č. P ktorého majiteľkou je L. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. L., B. XXX/XX, hoci nie je držiteľom vodičského oprávnenia, po účelovej komunikácii cez lesný porast v smere od F. L. do obce V., na M. sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla, zišiel mimo cestu vpravo, kde narazil do stromu, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, pričom spolujazdci v predmetnom motorovom vozidle, poškodený L. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. L., Y. XXX/X, utrpel zlomeninu lebečnej kosti a zmliaždenie

mozgu, ktoré zranenia si vyžiadali operáciu s doposiaľ neukončenou dobou liečenia, poškodený X. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. L., U. XXX/XX, utrpel zlomeninu proximálneho konca ramennej kosti vľavo s posunom úlomkov, tržnú ranu na hlave a zmliaždenie hrudníka s dobou liečenia do súčasnosti, poškodený P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. L., B. XX utrpel poranenie hlavy a zlomeninu malíčka, avšak odmietol lekárske ošetrenie a poškodený L. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. štadióne XXX/XX, utrpel otvorenú tržnú ranu na hlave, povrchové poranenie ľavého kolena, po lekárskom ošetrení bez potreby práceneschopnosti, po dopravnej nehode bola obvinenému odobratá krv na zistenie prítomnosti alkoholu s výsledkom 1,21 g/kg (hmotnostné promile) a týmto konaním spôsobil poškodenej L. T. škodu na vozidle vo výške 700,- Eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov vo výmere 2 roky.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. boli poškodené subjekty L. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. L., B. XX a X. zdravotná poisťovňa, a.s. V., U. XX odkázané s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie okresný prokurátor v neprospech obžalovaného, smerujúci výlučne do výroku o treste.

V písomných dôvodoch podaného odvolania sa okresný prokurátor domáhal, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol o uložení trestu tak, že obžalovanému uloží trest odňatia slobody v trestnej sadzbe, ako to ustanovuje Trestný zákon. Odvolateľ vyslovil, že s rozhodnutím okresného súdu v otázke uloženého trestu pod dolnou hranicou trestnej sadzby sa nedá súhlasiť. Obžalovaný nielenže viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu, ale aj bez vodičského oprávnenia, ktorého nie je ani držiteľom a navyše bez akýchkoľvek skúseností, nakoľko sám sa vyjadril, že pred touto dopravnou nehodou viedol vozidlo len na poľnej ceste. Okresný prokurátor tiež zdôraznil, že prvostupňový súd pochybil, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že obžalovaný viedol vozidlo na naliehanie spolujazdcov. Opak je však pravdou. Obžalovaný viedol osobné motorové vozidlo bez nátlaku ostatných spolujazdcov, dobrovoľne, keďže tieto okolnosti vyplývajú z dôkazov vykonaných v prípravnom konaní. Skutočnosť, že poškodení, ktorí sa s ním viezli vo vozidle, mali vedomosť o tom, že obžalovaný je pod vplyvom alkoholu, nie je dostatočným dôvodom na zníženie dolnej hranice trestnej sadzby v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. U obžalovaného neboli zistené okolnosti takého charakteru, z ktorých by bolo zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by obžalovaný pocítoval podstatne citeľnejšie, ako iní páchatelia. Obžalovaný svoje konanie v priebehu prípravného konania ani úprimne neoľutoval, ľútosť vyjadril len v rámci posledného slova, preto pri správnom postupe mal súd na túto poľahčujúcu okolnosť neprihliadnuť. Odvolateľ vyslovil názor, že u páchatelov, ktorí v oblasti cestnej dopravy sa dopustia závažného porušenia dopravných predpisov a toto ich konanie má za následok ťažkú ujmu na zdraví iného, je potrebný dôraznejší postih. Zníženie trestnej sadzby pod dolnú hranicu v prípade, ak páchatel tak závažným spôsobom vedome porušuje zákon, nevystihuje ani len morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou a nemôže zabezpečiť dostatočnú ochranu spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov páchaných v cestnej doprave, najmä ochranu nevinných ľudských životov.

K odvolaniu prokurátora podal písomné vyjadrenie aj poškodený X. P. prostredníctvom svojej splnomocnenkyne. Poškodený namietal dôvody odôvodnenia napadnutého prvostupňového rozsudku a prisvedčil argumentom okresného prokurátora, že postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. pri ukladaní trestu obžalovanému nebol dôvodný. Ďalej zdôraznil, že z výsluchov poškodených - svedkov v prípravnom konaní vôbec nevyplývalo, že by obžalovaný a všetci poškodení sa zišli na chate za účelom oslavy, ale

jednoznačne z nich vyplýva, že došlo k nezávislému stretnutiu dňa 17.05.2013 v miestnom pohostinstve, kde poškodený P. M. oznámil osadenstvu v pohostinstve, že sa mu narodila dcéra, pričom si s ním všetci pripili. Poškodený X. P. ďalej zdôraznil, že on sám s obžalovaným U. F. ani nesedel pri stole, ani s ním nepopíjal, resp. neoslavoval. Rovnako z týchto výpovedí vyplýva, že poškodený P. M. pozval svojich kamarátov z pohostinstva k nemu domov, kde však nešli, ale išli na V. M., teda nie na chatu do V., ako to nesprávne konštatuje súd I. stupňa. Nakoľko pohostinstvo na V. M. bolo zatvorené, vrátili sa späť a počas tejto cesty došlo k dopravnej nehode. Z vykonaného dokazovania taktiež nevyplývalo, že pri tejto jazde späť viedol vozidlo P. M., keďže pri jazde späť sa stala predmetná nehoda a je to aj vylúčené, nakoľko pred nehodou ako aj v čase nehody bol vodičom obžalovaný F., čo vyplýva aj z jeho výpovede, ako aj z priznania sa pred okresným súdom. Rovnako zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že obžalovaný viedol motorové vozidlo na naliehanie poškodených, je to úplný nezmysel, ktorý je v úplnom rozpore s produkovanými dôkazmi. Poškodený X. P. prostredníctvom svojej splnomocnenkyne v písomnom vyjadrení ďalej konštatoval, že obžalovanému bola nameraná hladina alkoholu v krvi 1,21 g/kg (hmotnostné promile), čo je približne 2,5 promile alkoholu, teda stav ťažkej opilosti. V tomto stave spôsobil ťažkú ujmu na zdraví trom ľuďom, z ktorých dvaja nie sú doposiaľ vyliečení. Pokiaľ okresný súd tvrdil, že poškodení spoluzavinili dopravnú nehodu tým, že obžalovanému nezabránili sadnúť si za volant, k tomu treba uviesť, že zo zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, takáto povinnosť poškodeným nevyplýva. Takéto nesprávne závery prvostupňového súdu môžu mať vplyv aj v občianskom súdnom konaní ohľadom náhrady škody. Záverom poškodený dodal, že s odvolaním okresného prokurátora sa plne stotožňuje.

K odvolaniu prokurátora podala písomné vyjadrenie aj poškodená L. T., v ktorom poukázala, že s dôvodmi odvolania odvolateľa súhlasí, nakoľko prvostupňový rozsudok vychádza z nepravdivo opísaných okolností, ktoré nevyplývajú zo žiadneho dôkazu. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by obžalovaný U. F. viedol motorové vozidlo pod nátlakom, resp. na naliehanie poškodených. Nebola preukázaná ani okolnosť, že by motorové vozidlo viedol poškodený P. M.. Takéto nesprávne závery okresného súdu, by mohli mať negatívny vplyv aj na občianske súdne konanie o náhrade škody. Poškodená záverom uviedla, že je potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a znovu rozhodnúť podľa skutočností, ktoré vyplývajú z vykonaných dôkazov.

Odvolací súd postupom podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. por. verejné zasadnutie vykonal v neprítomnosti poškodených L. T., L. U., X. P., P. M., L. Y. ako aj zástupcu poškodenej spoločnosti X. zdravotnej poisťovne, a.s. V..

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridŕžovala písomne podaného odvolania ako aj jeho dôvodov. Zároveň navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol spôsobom, že obžalovanému uloží trest odňatia slobody v trestnej sadzbe, ako to ustanovuje Trestný zákon.

Splnomocnenkyňa poškodeného X. P. na verejnom zasadnutí navrhla, aby krajský súd odvolaniu okresného prokurátora v plnom rozsahu vyhovel. Aj podľa jej názoru, použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. nebolo dané, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obžalovaný viedol vozidlo na naliehanie ostatných poškodených, ale tak urobil dobrovoľne a bez nátlaku. Táto okolnosť má totiž rozhodujúci význam aj v prípadnom občianskom súdnom konaní. Splnomocnenkyňa poškodeného, záverom dodala, že spoluzavinenie poškodených tak, ako to ustálil prvostupňový súd, nebolo vôbec dané.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí navrhol, aby krajský súd odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné zamietol. Navyše aj samotné odôvodnenie odvolania je iba formálne, pričom nemožno sa stotožniť ani s argumentmi odvolateľa, že by obžalovaný svoje konanie neofútoval. Obžalovaný už vo fáze prípravného konania vyjadril úprimnú ľútosť nad tým, čo sa stalo. V neposlednom rade obhajca obžalovaného poukázal aj na jeho písomné podanie z 30.06.2014 (na č.I. 200-201) a má za to, že okresný súd postupoval správne, keď použil pri ukladaní trestu aj ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák.

Obžalovaný U. F. na verejnom zasadnutí vyslovil, že sa chce teraz ospravedlniť všetkým poškodeným, keďže ho veľmi mrzí, že došlo k tejto dopravnej nehode. Zároveň požiadal krajský súd, aby bol k nemu zhovievavý a neukladal mu vyššiu výmeru trestu odňatia slobody, než ako to urobil okresný súd. Poukázal na svoje rodinné pomery, keďže má maloleté deti, pričom teraz sa mu narodilo ďalšie dieťa, o čom predkladá aj fotokópiu rodného listu jeho dcéry Z. F.. Uložený trest totiž nepostihne iba jeho, ale celú jeho rodinu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie okresného prokurátora je čiastočne dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany okresného prokurátora iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, ani výrok o náhrade škody.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný U. F. na hlavnom pojednávaní konanom 16.06.2014 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., t.j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, následne samosudca okresného súdu prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaného poučil o jeho právach, o zmysle priznania, jeho význame a prípadnom ďalšom postupe. Súd I. stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 4 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania okresného prokurátora, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovanému U. F. bol v predmetnej trestnej veci uložený trest odňatia slobody v rozpore s Trestným zákonom, čo zakladalo dôvod na zrušenie prvostupňového rozsudku iba vo výroku o treste odňatia slobody v zmysle § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por., pričom trest zákazu činnosti uložený okresným súdom ostal rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel

trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukládanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Patričný zreteľ k účelu trestu v naznačenom smere má preto rozhodujúci význam i z hľadiska posúdenia prípadnej aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplynúť.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentmi odvolateľa, že v posudzovanom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. Krajský súd nezistil také okolnosti prípadu alebo také pomery obžalovaného, ktoré by vzhľadom na svoju povahu a intenzitu boli takého rázu, ktoré by jednotlivito alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami prípadu alebo pomermi páchatela, odôvodňovali uložiť obžalovanému trest odňatia slobody aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Z výsledkov vykonaného dokazovania v prípravnom konaní nevyplývalo, že by obžalovaný uskutočnil jazdu motorovým vozidlom na naliehanie poškodených - spolujazdcov. Obžalovaný totiž viedol osobné motorové vozidlo dobrovoľne a bez akéhokoľvek nátlaku iných osôb, hoci na strane druhej si bol vedomý toho, že je pod vplyvom alkoholu a nemá ani vodičské oprávnenie. Krajský súd ďalej dodáva, že zo samotnej okolnosti, že poškodení - spolujazdci, ktorí súhlasili a vôbec nenamietali, aby práve obžalovaný ich odviezol na motorovom vozidle, ktorého vlastníčkou bola poškodená L. T., partnerka poškodeného P. M., pričom boli všetci uzrozmene s tým, že tento vodič bol pod vplyvom alkoholu a takouto jazdou opitým vodičom sa vlastne vystavujú riziku na svojich životoch a zdraví, možno síce vyvodiť istú mieru spoluzavinenia poškodených na vzniknutých následkoch dopravnej nehody, avšak v žiadnom prípade toto nemôže byť dôvodom na mimoriadne zníženie trestu v zmysle ustanovenia § 39 Tr. zák.

Odvolací súd musel prisvedčiť aj ďalším dôvodom odvolania okresného prokurátora založených v tom, že okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery nedostatočne zhodnotil, že obžalovaný viedol osobné motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, dokonca nebol držiteľom vodičského oprávnenia, pričom v dôsledku nedostatočného sa venovania vedeniu vozidla, zišiel mimo účelovej komunikácie, kde narazil do stromu a následkom tejto dopravnej nehody utrpeli viaceré poškodené osoby ujmu na zdraví a jednej z poškodených osôb vznikla škoda na majetku. Osobitne treba poukázať na osoby poškodených L. U. a X. P., ktorí utrpeli závažné mnohopočetné zranenia, ktorých liečenie nie je doposiaľ ukončené, pričom sa nedá vylúčiť ani zanechanie trvalých následkov (lekárske správy na č.l. 99-100,103-105). Obžalovaný týmto svojim konaním preukázal vysokú mieru nezodpovednosti a neúctu k životu, zdraviu a majetku iných účastníkov cestnej premávky, pričom spôsobil aj závažné následky, t.j. ťažkú ujmu na zdraví viacerým osobám. Bolo nevyhnutné brať zreteľ aj na to, že páchanie trestnej činnosti na úseku dopravy pod vplyvom alkoholu predstavuje v súčasnej dobe veľmi rozšírenú trestnú činnosť, pričom je vo verejnom záujme, aby sa prostriedkami trestného práva citelnejšie, účinnejšie a efektívnejšie eliminovalo takéto protispoločenské a nebezpečné konanie páchatelov. Z uvedeného plynie aj požiadavka, aby sa na prevýchovu takýchto páchatelov pôsobilo aj uložením primeraných trestov a takýmto spôsobom sa im znemožňovalo páchať obdobné delikty.

S prihliadnutím na povahu spáchaných prečinov, na pohnútku činu, prostredie a situáciu, za ktorej bol čin spáchaný, ale aj vzhľadom na osobu obžalovaného a jeho doterajší život, odvolací súd uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a na výkon tohto trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Čo sa týka konkrétnej výmery trestu odňatia slobody, východiskom pre uloženie úhrnného trestu predstavovala trestná sadzba pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 2 Tr. zák., pretože úhrnný trest sa vždy uloží podľa toho zákonného ustanovenia, ktorý sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný (§ 41 ods. 1 Tr. zák.).

Nakoľko u obžalovaného bol pomer poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a priťažujúcich okolností (§ 37 písm. h/ Tr. zák.) rovnaký, neprichádzala do úvahy úprava trestnej sadzby nielen v zmysle režimu podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ale ani v zmysle režimu § 38 ods. 4 Tr. zák., pričom úhrnný trest sa ukladal v rámci základnej trestnej sadzby odňatia slobody od jedného do piatich rokov.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd I. stupňa pochybil, keď pri ukladaní trestu vzhliadol aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., čím aplikoval v tomto smere iba ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák., tak odvolací súd k tomu dodáva, že táto námietka nie je opodstatnená.

Poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. (t. j. páchateľ sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval) možno priznať v prípade, keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o priznaní viny (§ 257 Tr. por.) a súčasne trestný čin úprimne oľutoval. Táto ľútosť páchatela nad spáchanou trestnou činnosťou musí byť úprimná, pričom nestačí len formálny prejav.

V prejednávanej veci obžalovaný U. F. na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o priznaní viny a zároveň svoju trestnú činnosť oľutoval. Dokonca z vyšetrovacieho spisu, ktorý je súčasťou súdneho spisu, sa dá zistiť, že obžalovaný U. F. v rámci svojho výsluchu pred orgánmi činnými v trestnom konaní (na č.l. 22-25 p.v.) prehlásil, že celé konanie ľutuje a mrzí ho, čo sa stalo. Napokon obžalovaný počas odvolacieho konania vyhlásil, že sa chce ospravedlniť všetkým poškodeným, pričom ľutuje toho, že došlo k dopravnej nehode. Z uvedeného možno vyvodiť, že ľútosť obžalovaného nad spáchanou trestnou činnosťou bola vo všetkých štádiách trestného konania úprimná, nešlo len o formálny prejav.

Za takejto situácie bolo možné obžalovanému U. F. priznať poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 36 písm. l/ Tr. zák., zároveň ustáliť aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. (spáchal viac trestných činov) a za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods.1 Tr. zák. uložiť mu úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici základnej trestnej sadzby.

Zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zodpovedá ustanoveniu § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 2 roky uložený súdom I. stupňa zostal rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý, aby celkový trest vyznel citeľne a viedol obžalovaného k tomu, aby sa takéhoto závažného a nebezpečného konania na úseku cestnej premávky v budúcnosti vyvaroval.

Krajský súd napokon uzatvára, že takto uložené tresty a ich výmery, vychádzajú zo zásad ukladania trestov v zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. v každom smere.

Odvolací súd na základe vyjadrených úvah a právnych záverov, napravil pochybenie okresného súdu svojím vlastným rozhodnutím tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil iba vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol spôsobom, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozsudku.

Napokon treba konštatovať, že krajský súd mal v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.